

Arrest

nr. 57 356 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische vrouw afkomstig uit Zakho, in Noord-Irak. In 1999 zou uw schoonvader niet meer zijn teruggekeerd nadat hij naar Mosul, Centraal-Irak, was gereisd om er handel te drijven. Een tijdje na de verdwijning van uw schoonvader zou de lokale politie van Zakho uw echtgenoot, (S.O..S.) (OV 6.466.945) hebben gearresteerd. Men zou tegen uw echtgenoot gezegd hebben dat uw schoonvader betrokken was bij wapensmokkel naar Mosul. Men zou uw echtgenoot hierover gedurende één week hebben ondervraagd. Na zijn vrijlating zou de politie gezegd hebben dat hij zich later diende te verantwoorden voor een rechtbank. Omdat jullie geen vertrouwen hadden in het gerecht zouden jullie besloten hebben Irak te ontvluchten. Op 18 oktober 1999 zouden jullie vanuit Irak via Istanbul (Turkije) naar Nederland gereisd zijn, waar jullie diezelfde maand nog aankwamen en asiel

aanvroegen. Jullie asielaanvraag werd in Nederland afgewezen. Begin maart 2006 zouden jullie besloten hebben om naar Zweden te reizen, alwaar u en uw echtgenoot opnieuw asiel aanvroegen. Jullie asielaanvragen werden in Zweden afgewezen. In september 2008 verliet u uw echtgenoot naar aanleiding van een echtelijke ruzie. U zou samen met jullie drie kinderen naar Nederland gereisd zijn, waar u nogmaals asiel aanvroeg en opnieuw werd afgewezen. Uw echtgenoot zou op 20 juli 2009 vanuit Zweden naar Nederland gereisd zijn. Na één week in Nederland zou uw echtgenoot samen met jullie drie kinderen naar België gereisd zijn, waar hij op 28 juli 2009 een eerste asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag van uw echtgenoot werd afgewezen net zoals zijn tweede en zijn derde asielaanvraag. Op 20 juni 2010 zou u vanuit Nederland naar België gereisd zijn. De volgende dag vroeg u samen met uw echtgenoot asiel aan. Voor u was dit uw eerste asielaanvraag. Voor uw echtgenoot was dit zijn vierde asielaanvraag in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde zich volledig te baseren op de asielmotieven van uw echtgenoot. U geeft ook aan dat u geen eigen, van uw echtgenoot onderscheiden, persoonlijke problemen heeft gekend in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Aangezien er in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. We verwijzen hiervoor naar de motivering die in de beslissing van uw echtgenoot werd opgenomen.

U legt zelf geen enkel document neer ter staving van uw asielaanvraag.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster verklaart dat zij, in tegenstelling tot haar echtgenoot die bij zijn voorgaande asielaanvragen heeft gelogen, de asielautoriteiten niet heeft misleid.

Inzake haar asielrelaas verwijst verzoekster naar het gehoorverslag van haar echtgenoot waar deze uitgebreid zijn motieven heeft uiteengezet en die als integraal hernomen kunnen worden beschouwd.

2.2. Betreffende de vluchtelingenstatus van de echtgenoot van verzoekster werd bij arrest nr. 57 355 van 4 maart 2011 door de Raad als volgt geoordeeld:

“2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt terecht dat zijn verklaringen tijdens de voorgaande asielaanvragen een negatieve indicatie zijn voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij van de toenmalige problemen noch van het feit dat hij thans omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Evenmin toont hij aan pogingen te hebben ondernomen om de aangevoerde vrees voor vervolging te staven met enig begin van bewijs noch dienaangaande contact, bijvoorbeeld met zijn oom, te hebben opgenomen met zijn land van herkomst.

In de mate dat de problemen die hij tijdens onderhavige vierde asielaanvraag aanvoert, hun oorsprong vinden in feiten die dateren van 1999 toont hij op generlei wijze aan dat deze, indien al overeenstemmend met de realiteit, thans nog actueel zouden zijn.

De bestreden motivering inzake de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd door de Raad overgenomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. In de bestreden beslissing kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden ontwaard, noch een manifeste beoordelingsfout.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Aangezien verzoekster zich in onderhavig beroep beroept op de asielmotieven van haar echtgenoot en geen eigen asielmotieven aanvoert, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hiervoor naar de huidige situatie in Noord-Irak, die niet helemaal bevredigend is. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen moeten nemen. Ter staving van de huidige precaire situatie in Noord-Irak verwijst verzoekster thans naar de bevindingen weergegeven in een aantal internationale verslagen, zijnde het 'Report to Congress, Measuring Stability in Iraq, March 2010' en een recent rapport van Amnesty International van 21 mei 2010.

3.2. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Noord-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 10). Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet *in concreto* in het verzoekschrift. Evenmin brengt zij elementen aan die wijzen op een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voor burgers uit Noord-Irak. De verwijzing naar algemene rapporten inzake Irak, waaruit geen concrete informatie inzake Noord-Irak (Koerdische regio) is af te leiden, vermag niet de concrete informatie in het administratief dossier te weerleggen.

Gelet op het vastgestelde inzake het relaas van verzoeksters echtgenoot (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS